

Думки, закоханого в Україну

9 листопада спостерігав за покладанням квітів біля пам'ятника Нестору Літописцю. А враження таке, ніби то була репетиція поховання української мови. Шлунок судорожно зжмався, долоні самовільно перетворювались у кулак тоді, коли наші політики-«державОтворці» виголошували святкові промови на честь нашої солов'їної. Солов'їної... Благо, що хоч птахи ще пам'ятають її такою, якою творив Нестор – вільною, гордою, величавою, владною, войовничою. Тоді... тоді наш Київ був теж незалежним, як і зараз. Зараз... та чи однакова та незалежність? Бо ж чому сьогодні моя мова схожа на зганьблену і принижену бранку-повію, на стару каргу, яка викликає лише жалість, а у них – навіть не злість чи страх (як за петруся) – а огиду, нудоту... Політики ж і «щирі українці» святкують День української мови і писемності. Хворі.., ми і досі пишаємося тим, що нам природно належить по-праву, по закону (якщо не людському, то Божому!). Починаються судоми серця – це реакція мого тіла на безсилля мого духу... Каюся...

Україно, Ти ж була загарбницею, володаркою, центром світу! Чуючи Тебе, твою мову, вони схилили голови... А зараз Ти незалежна... сама обираєш, перед ким стати на коліна і де зашити собі мову, перетворивши її на «язик». Біль..., знову цей вибуховий головний біль за Тебе.

Але ти і досі воїн! Воїн... німий, безідейний, скалічений, але... ВОЇН! Хочу, прагну наблизити час твого воскресіння!!! Ти, Україно, фенікс, що відроджується на згарищі. Важко дихаєш, попел в'ївся у легені, а мова... мову пригадаєш і таки пригадаєш. І тоді, саме тоді закричиш, народжуючись знову! Як вперше! Буде кровотеча, буде біль і судоми.., АЛЕ тільки так розродившись, повернеш Несторівську волю і колишню свободу слова. Не ту, що «дарували» на папері, а ту, що поверне тобі владу, честь, гідність і... свавільність!

Згодом я таки святкуватиму День української писемності та мови. А зараз... зараз (Боже Україну бережи!) продовжую відвойовувати Твій День – День Твого Відродження!

Зіниці розширені, відчуваю пульс на скронях. Усвідомлю, що Україна – це я...

Володимир Сироватко
слухач I курсу
факультету державного управління
спеціальності «Публічне адміністрування»

Бути щасливим - просто!

Що ж таке щастя? Щастя – це психологічний стан, при якому людина відчуває внутрішню задоволеність умовами свого буття, повноту і свідомість життя, і здійснення свого призначення. Але це з наукової точки зору. Та у кожної людини воно різне. Останнім часом люди перестали радіти буденним речам. А раніше все було по-іншому...

Від чого ж це залежить? Від прогресу в суспільстві чи від того, що люди втратили віру в себе? Зараз головне для людини це ствердитись в суспільстві, отримувати високу зарплатну, мати велику квартиру. Але в цей же час, ті які все це мають, говорять, що вони нещасні. Чому? Адже є все чого вони потребують. Відповідь проста, чим більше у нас є, тим менше ми розуміємо що нам потрібно для щастя. Таким чином життя втрачає свій смак.

Ми часто запитуємо: "Що нам потрібно для щастя? Що дає нам щастя, від чого воно виникає?" Але інколи ми не помічаємо, що ми вже щасливі, що речі і заняття не дають і не можуть дати нам щастя, а можуть лише позбавляти занепокоєння. Поки є занепокоєння, ми не відчуваємо себе щасливими і хочемо речей або якихось занять, які начебто зроблять нас щасливими. Але таке "щастя" недовговічне, швидкоплинне і лише на якийсь час розсіює занепокоєння, яке знов і знов входить в наше життя, якщо ми свідомо

не зробимо себе спокійними! Ось мене, наприклад, турбує працевлаштування та відсутність свого житла, та деякі нюанси. Але якщо побутись цього занепокоєння, то залишиться чисте щастя!

Недавно читала про двох жінок-кришнаїток, одна з яких раділа слухаючи лекцію про духовне життя і презирство до матеріальних благ, а інша не надавала цій лекції значення. Можна припустити, що перша менш піклується про своє матеріальне благополуччя, а друга навпаки. І тому, однаково не маючи цих матеріальних благ, перша набагато щасливіша. В першій немає ніякої тривоги, вона спокійна, вона щаслива тому, що для щастя треба мало! Друга занепокоєна, тому що багато чого хоче, бо думає, що виконання бажання зробить її щасливим. Але ні, не зробить, адже тривога не знімається придбанням речей.

В наш час навіть реклама створює нещастя, тому що позбавляє спокою, спочатку переконує, що у тебе є проблема (недостатньо білі зуби, недостатньо швидка машина і т. д.), тобто викликає занепокоєння, а потім підсовує "вирішення" проблеми: товар, послугу, фірму, бренд...

Щастя це дорога, по якій йде людина. Життя не з проста складено з чорних і білих смуг. Все для того, щоб ми вміли цінувати це щастя. Пригадайте ваше дитинство, коли в цілях економії відключали електроенергію, раділи коли знову з'являлося життя в телевізорі. Адже це теж свого роду щастя, хай і матеріального характеру. Люди женуться за щастям, не розуміючи, що саме є щастя для них. Просто слово, просто відчуття, просто хвилини, години, дні, вічність.

На мій погляд, щастя - це жити сьогоднішнім днем, радіти кожній хвилині і з вдячністю приймати все те, що дає тобі життя. Навіть посилаючи перешкоди на життєвому шляху, воно дає нам сили, щоб їх подолати.

Для щастя необхідно кохати, кохати віддаючи всього себе, без краю, кохати і нічого за це не чекати. Вміти жити так, щоб потім було що пригадати та не було боляче за даремно розтрачені роки життя. І найголовніше ні про що не жаліти! Ми є художниками свого життя і в наших силах зробити його яскравішим.

Лідія Кузюк
слухачка I курсу, 2 групи
факультету державного управління